

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. február hó 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatali visszaélés büntette miatt ... I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. november 04. napján kihirdetett 42(II.)Kb.1578/2015/37. számú ítéletét ... I. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

... I. r. vádlott köteles a másodfokú eljárás során felmerült 5.440,- (ötezer-négyszáznegyven) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. november 4. napján kihirdetett 42.(II.)Kb.1578/2015/37. számú ítéletével ... I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.305.§ c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, ezért 200 napi tétel, napi tételenként 1000,- Ft, összesen 200.000,- Ft pénzbüntetésre és lefokozásra ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására, és kötelezte az I.r. vádlottat 75.280,- Ft bűnügyi költség megfizetésére. ... II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.305.§ c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében, ezért 400 napi tétel, napi tételenként 1.000,- ft, összesen 400.000,- ft pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására és kötelezte a II.r. vádlottat 95.960,- ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a katonai ügyész mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette az ítéletet. Az I.r. vádlott és védője egyaránt irányának és okának megjelölése nélkül fellebbezést jelentettek be. A II.r. vádlott és védője ugyancsak három napi gondolkodási időt tartottak fenn, de a törvényes határidőn belül fellebbezést nem jelentettek be. Így az ítélet a II.r. vádlott tekintetében 2016. november 7. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1129/2016/1. számú átiratában arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. Utalt arra, hogy a cselekmény elkövetése óta nem telt el annyi idő, hogy az időmúlást enyhítő körülményként lehetne értékelni.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának felhívására az I.r. vádlott védője pontosította a fellebbezést, és írásbeli beadványában közölte, hogy azt elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés a lefokozás katonai büntetés mellőzése érdekében jelentette be.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett mindkét irányú fellebbezését fenntartotta. Nem vitatta, hogy az elsőfokú katonai tanács védenca felelősséget tagadó nyilatkozata ellenére mérlegelési jogkörében megállapíthatta a tényállásban rögzített magatartást, azonban utalt arra, hogy a II.r. vádlott a telephelyen megjelenő és rendszámokat jegyzetelő magát rendőrnek kiadó gyanús ember tekintetében kérte az I.r. vádlott segítségét, ugyanis nem bűncselekmény elkövetésére hívta fel védencét. Ebben az értelemben tehát az I.r. vádlott nem

követett el bűncselekményt, mert egy gyanús körülmény tisztázásához próbált segítséget nyújtani a II.r. vádlottnak és arra pedig volt jogosultsága, hogy belenézzen a Robotzsaru rendszerbe. Másodlagos indítványával kapcsolatban a védő kifejtette, hogy a védencével szemben kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos. Az ítéletnek az I.r. vádlottat legsúlyosabban érintő része a lefokozás. Utalt arra, hogy védence 1996. óta teljesít rendőri szolgálatot, ezalatt részesült dicséretben és fenyítésben is. Már a beosztásából történő felfüggesztés is hátrány, azonban a lefokozás mindenképpen eltúlzott, hiszen a szolgálati viszony megszűnését eredményezi. A védő perbeszédében olyan jogesetre hivatkozott összehasonlításként, amelyben a szintén rendőr vádlottal szemben több rb. hivatali visszaélést állapítottak meg és nem hogy lefokozást nem kapott a vádlott, de még előzetes mentesítésben is részesítették a felfüggesztett szabadságvesztés mellett.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz és továbbra is fenntartotta a fellebbezését.

Az I.r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. A Be.349.§ (1) bekezdése alapján mellőzte a felülbírálatot a II.r. vádlott tekintetében, figyelemmel arra, hogy vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítélete már jogerőre emelkedett.

Az I.r. vádlottnak és védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A vádlottakkal és tanúkkal szemben kihallgatásukat megelőzően törvényes figyelmeztetéseket alkalmazott, az okirati bizonyítékokat, közöttük a titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatási anyagról készült jelentést a jogszabályoknak megfelelően tette a bizonyítás anyagává, illetve a katonai ülnök személyében beállt változást követően, törvényesen a korábbi tárgyalás anyagának ismertetésével ismételte meg a tárgyalást.

A másodfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I.r. vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson vallomást tett, melyben tagadta, hogy magatartásával bűncselekményt követett volna el, vallomása azonban részben ténybeli beismerő vallomásnak tekinthető. A II.r. vádlott a nyomozás során teljes egészében tagadta a bűncselekmény elkövetését. A tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy nem követett el bűncselekményt, vallomása azonban részben ténybeli beismerő vallomásnak tekinthető. A vádlottak a tárgyaláson tett vallomásaikban védekezést terjesztettek elő. A védekezés lényege szerint a II.r. vádlott a magát rendőrnek kiadó gyanús személy ellenőrzése tekintetében kívánt segítséget kérni az I.r. vádlottól, aki kizárólag ehhez, tehát a II.r. vádlott használtautó-telepénél érdeklődő személy tekintetében a rendőrként történő azonosítás végezte el, és ezt az információt adta át a II.r. vádlottnak. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. és II.r. vádlottak tagadó vallomásával, illetve védekezésével szemben a tényállást a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásai, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok és ezek közül is különösen a titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatási anyagról készült jelentés alapján állapította meg. Az elsőfokú katonai tanács ítélete 4. oldalától a 8. oldal közepéig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlottak védekezését fogadta el a tényállás alapjául. Bár a vádlottak és védőik nem vitatták, azonban helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor külön foglalkozott a titkos információgyűjtés során keletkezett bizonyítéknak a büntetőeljárás során történő felhasználhatóságával. Helytállóan rögzítette, hogy a telefon

lehallgatási anyag felhasználásának a Be.206/A. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban írt feltételei fennálltak. A titkos információgyűjtés anyaga alapján rögzítette a történeti tényállásban az elsőfokú bíróság azt, hogy a vádlott a rá vonatkozó szolgálati utasítások rendelkezéseit megszegve belépett egy másik rendőrkapitányságon folyamatban lévő bűnügy anyagába, abban a tanú kihallgatásról készült jegyzőkönyvet ismert meg, majd annak tartalmáról tájékoztatta a II.r. vádlottat, aki nyilvánvalóan az adott ügy potenciális terheltje volt.

A Be.351.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Az I.r. vádlott és védője új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, de felmentésre irányuló fellebbezésükben valamely konkrét megalapozatlansági okot sem jelölték meg. Megállapítható, hogy az elsőfokú katonai tanács által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így az I.r. vádlottnak és védőjének a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül az I.r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést az I.r. vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ... I.r. vádlott bűnösségét a Btk.305.§ c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében megállapította. A törvényszék katonai tanácsa ítélete 8. oldal közepétől a 9. oldal közepéig foglalkozott a cselekmény jogi minősítésével. A másodfokú katonai tanács osztja az elsőfokú bíróságnak az igen részletesen kifejtett jogi álláspontját, melyet csupán annyiban egészít ki, hogy az I.r. vádlott a Btk.459.§ (1) bekezdés 11/k. pontja alapján tekintendő hivatalos személynek.

Az I.r. vádlottnak és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése sem alapos.

Az elsőfokú katonai tanács az I.r. vádlott tekintetében lényegében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában megalapozottan hivatkozott arra, hogy a vádlott esetében a bűncselekmény elkövetésétől az elsőfokú ítélet kihirdetéséig eltelt mintegy húsz hónapi időtartam, az időmúlást, mint enyhítő körülményt nem alapozza meg, ezért azt a másodfokú bíróság a bűnösségi körülmények köréből mellőzte. Ennek ellenére nem tévedett a törvényszék katonai tanácsa, amikor a szolgálatát mintegy húsz éve megfelelő szinten teljesítő vádlott esetében lehetőséget látott a Btk.33.§ (4) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával pénzbüntetés kiszabására. A pénzbüntetés napi tételeinek száma a cselekmény tárgyi súlyával arányosnak tekinthető, míg a napi tétel összege - igen méltányosan - a törvényi minimumban került meghatározásra. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács akkor sem, amikor a vádlottat katonai büntetésül lefokozásra is ítélte. Az I.r. vádlott a történeti tényállásban írt hivatali visszaélést egy folyamatban lévő bűnügyben, a lehetséges gyanúsítottak jogtalan előnyt nyújtva valószínűsítette meg, így magatartásával méltatlanná vált a rendfokozat viselésére. Az elsőfokú bíróság által az I.r. vádlottal szemben kiszabott büntetések megfelelően szolgálják a Btk.79.§-ban írt büntetési célokat, így az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú katonai tanács az I.r. vádlott vonatkozásában - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az I.r. vádlottat a Be.338.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be.371.§ (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2017. február 10.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes sk.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete ... I.r. vádlott tekintetében jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. február 10.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül
Iván Erika
bírószági ügyintéző